

Είμαστε όλοι δημόσιοι υπάλληλοι! (Επίκαιρα, 20-26/1/11)

Posted by [leonidasvatikiotis](#) στο 21/01/2011

Όταν ο βρετανικός Economist, το αιματοβαμμένο πλέον και υπεραντιδραστικό Κόμμα του τσαγιού στις ΗΠΑ και ο Πάγκαλος στα καθ' ημάς ξεσπαθώνουν κατά των δημοσίων υπαλλήλων, ε, τότε κι εμείς, στα βήματα του διευθυντή της γαλλικής Le Monde που την επομένη της 11^{ης} Σεπτεμβρίου αναφώνησε «είμαστε όλοι Αμερικάνοι!» δεν μπορούμε παρά να δηλώσουμε, «είμαστε όλοι δημόσιοι υπάλληλοι!» Γιατί, κακά τα ψέματα, η επίθεση στους δημοσίους υπαλλήλους δεν είναι τίποτε περισσότερο παρά το προπέτασμα καπνού που κρύβει και νομιμοποιεί στη συνέχεια την κατάργηση του δημόσιου, δωρεάν και κοινωφελή χαρακτήρα των υπηρεσιών που εξακολουθεί να παρέχει το κράτος. Επίσης, ο ρατσιστικός διασυρμός των δημοσίων υπαλλήλων δεν αποσκοπεί παρά στην ανάιρεση εργασιακών δικαιωμάτων και συνδικαλιστικών κατακτήσεων που, σε σύγκριση με τα Νταχάου του ιδιωτικού τομέα όπου το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία ισοδυναμεί με απόλυση, θυμίζουν πραγματικά άλλες εποχές – πολύ πιο δημοκρατικές!

«Ετοιμαστείτε για τα χειρότερα» προειδοποιούσε ο Economist με το πρώτο θέμα του πρώτου του τεύχους για το 2011, αναφερόμενος στις αντιδράσεις των δημοσίων υπαλλήλων όλου του κόσμου – από τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους της Καλιφόρνιας μέχρι τους γάλλους σιδηροδρομικούς και τους έλληνες δασκάλους – εν όψει των μέτρων λιτότητας που προμηνύονται. Στη συνέχεια παρέθετε τις αιτίες του κακού στον δημόσιο τομέα. «Σε πολλές πλούσιες χώρες οι μισθοί στον δημόσιο τομέα είναι κατά μέσο όρο υψηλότεροι, οι συντάξεις πολύ καλύτερες και οι δουλειές πολύ πιο σίγουρες». Το «ολίσθημα» των δημοσίων δεν έγκειται μόνο στο ότι δεν παίρνουν τις συντάξεις και τους μισθούς πείνας του ιδιωτικού τομέα! Το βρετανικό έντυπο εκφράζοντας με τον πιο γνήσιο τρόπο το μίσος που σιγά – σιγά διαμορφώνεται στις πολιτικές ελίτ απέναντι ακόμη και στις πιο θεσμικές και επίσημα αναγνωρισμένες μορφές εκπροσώπησης των εργατικών συμφερόντων, ρίχνει την πέτρα του αναθέματος στα ίδια τα συνδικάτα των δημοσίων, που πλέον θεωρούνται επικίνδυνος αναχρονισμός. «Καθώς η συμμετοχή στα συνδικάτα κατέρρευσε στον ιδιωτικό τομέα τα προηγούμενα 30 χρόνια (από 44% του εργατικού δυναμικού στο 15% στη Βρετανία και από 33% στο 15% στην Αμερική) στον δημόσιο τομέα έχει παραμείνει υψηλή. Στην Βρετανία περισσότεροι από τους μισούς εργάτες είναι συνδικαλισμένοι. Στην Αμερική τα στοιχεία δείχνουν 36% (ενώ το 1960 ήταν 11%). Στο μεγαλύτερο μέρος της ηπειρωτικής Ευρώπης οι περισσότεροι δημόσιοι υπάλληλοι ανήκουν σε συνδικάτα», κοκ. Σε τρεις κατευθύνσεις

στρέφονται οι προτάσεις του βρετανικού εντύπου που στην εικαστική κάλυψη του θέματος παρομοιάζει τον δημόσιο τομέα με ένα αποκρουστικό, χονδρό τέρας που έχει την κοιλιά του παραγεμισμένη με κάρτες οι οποίες γράφουν: «μεγαλύτερες συντάξεις», «λιγότερες ώρες», «καλύτερη αμοιβή», «σύνταξη στα 50», «μεγαλύτερα συνδικάτα», «ρεπό», κ.α. Πρόκειται ενδεχομένως για την εικαστική απεικόνιση του χαρακτηρισμού «κοπρίτες» που απηύθυνε ο αντιπρόεδρος του Γ. Παπανδρέου στους δημόσιους υπάλληλους.

Τι προτείνει ο Economist, εκφράζοντας μια αναδυόμενη, νέα πολιτική συναίνεση; Πρώτο, «τα 65 θα πρέπει να είναι η ελάχιστη ηλικία συνταξιοδότησης για τους ανθρώπους που δαπανούν τις ώρες τους στις αίθουσες διδασκαλίας και τα γραφεία, ενώ οι νέοι δημόσιοι υπάλληλοι θα πρέπει να ενταχθούν σε συνταξιοδοτικά σχήματα». Δεύτερο, «το δικαίωμά τους στην απεργία θα πρέπει να περιοριστεί, ενώ οι κανόνες που διέπουν τις πολιτικές χορηγίες, ακόμη και τον συνδικαλισμό θα πρέπει να γίνουν εθελοντικοί, όπου κάθε μέλος αποφασίζει αν θα δώσει ή θα γίνει μέλος». Και τρίτο «την πρόσληψη μιας νέας γενιάς εργατών με διαφορετικές συμβάσεις»! Οι συντάκτες του βρετανικού εντύπου δεν κρύβουν τον θαυμασμό τους και για το γερμανικό θαύμα όπου «οι μισθολογικές αυξήσεις στον δημόσιο τομέα υπολείπονται εκείνων του ιδιωτικού τομέα και οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν επιτρέπεται να απεργήσουν»!

Στις ΗΠΑ στο στόχαστρο της νεο-αντιδραστικής εκστρατείας του Κόμματος του τσαγιού, που η επιθετικότητα και η επικινδυνότητά του έγινε σαφής σε όλους με αφορμή την δολοφονική επίθεση στην Αριζόνα την οποία ενέπνευσε, βρίσκονται οι δάσκαλοι. Σε τρεις μάλιστα Πολιτείες δόθηκε η δυνατότητα ακόμη και απόλυσής τους στην περίπτωση που κριθούν ακατάλληλοι στο πλαίσιο της αξιολόγησής τους, για δύο συνεχόμενες χρονιές.

Το πολιτικό σκάνδαλο έγκειται στην προσπάθεια μεταβίβασης στους δασκάλους των αιτιών διάλυσης των δημόσιων σχολείων. Γιατί, πολύ σημαντικότερη αιτία υποβάθμισης των γνώσεων των μαθητών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση στις ΗΠΑ είναι οι άγριες περικοπές παρά οι ελλείψεις των δασκάλων, όσο υπαρκτές κι αν είναι. Η αλήθεια είναι πως το σημείο στο οποίο έχουν φτάσει οι μειώσεις δαπανών στις ΗΠΑ απέχει έτη φωτός μέχρι στιγμής απ' όσα έχουν καταφέρει οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Στην Καλιφόρνια, την άλλοτε χρυσή πολιτεία, η διανομή δωρεάν βιβλίων στους μαθητές έχει σταματήσει πλήρως και τα βιβλία δίνονται σε ηλεκτρονική μορφή δημιουργώντας μια γενιά μορφωμένων ανθρώπων που δεν θα έχουν καν πιάσει στα χέρια τους βιβλία, ενώ στην Χαβάη οι μέρες του σχολείου μειώθηκαν από πέντε σε τέσσερις επειδή το σχετικό κονδύλι του πολιτειακού προϋπολογισμού έπρεπε να περικοπεί κατά 20%! Και με την ίδια ευκολία που θα μείωναν τις ώρες εργασίας σε μια αυτοκινητοβιομηχανία επειδή πρέπει να μειωθεί η παραγωγή λόγω πτώσης των πωλήσεων, μείωσαν και τις ώρες εργασίας των δασκάλων, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι αυτό σημαίνει την ραγδαία υποβάθμιση της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης τουλάχιστον για τα παιδιά των πιο φτωχών, των εργαζομένων και πλέον των μεσαίων εισοδημάτων, που αδυνατούν να πληρώσουν το κόστος των ιδιωτικών σχολείων.

Αντί λοιπόν να απολογηθούν οι κυβερνήτες των Πολιτειών και ο αμερικανός πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα για την κατάργηση στην πράξη της δημόσιας παιδείας ρίχνουν από κοινού την πέτρα του αναθέματος στους δασκάλους, που γίνονται εξιλαστήρια θύματα και χαρακτηρίζονται υπεύθυνοι για τα χάλια της παιδείας.

Το ίδιο συμβαίνει στην Ευρώπη και πολύ περισσότερο στην Ελλάδα. Η φιλολογία για τις «υψηλές αμοιβές» των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ επιχειρεί να συγκαλύψει την κατάργηση των δημόσιων υπηρεσιών. Έτσι, τη στιγμή που η κυβέρνηση ετοιμάζεται να επιβάλει δίδακτρα

στα δημόσια πανεπιστήμια και να τα παραδώσει στους μάντζερ της αγοράς καταργώντας τον δωρεάν χαρακτήρα της πανεπιστημιακής παιδείας, τη στιγμή που έχει χιλιάδες πανεπιστημιακούς καθηγητές απλήρωτους, οδηγώντας τους να ζητούν δανεικά για να ζήσουν, θυμάται την οικογενειοκρατία στα ΑΕΙ. Τη στιγμή που διαλύει τις δημόσιες συγκοινωνίες μέσω της μείωσης των δρομολογίων των αστικών λεωφορείων και της αύξησης του εισιτηρίου κατά 40% και της κατάργησης δρομολογίων του ΟΣΕ ταυτόχρονα με την αύξηση του εισιτηρίου ακόμη και κατά 300%, ανακαλύπτει τους υψηλούς μισθούς των οδηγών λεωφορείων και των μηχανοδηγών! Τη στιγμή που έχει οδηγήσει τα δημόσια νοσοκομεία και τα ασφαλιστικά ταμεία σε τριτοκοσμικά χάλια, με μέση ώρα αναμονής στα εφημερεύοντα των νοσοκομείων Παίδων 6 ώρες και πλήθος δωρεάν μέχρι πέρυσι παροχών και εξετάσεων να καταργούνται, στρέφει τα φώτα της δημοσιότητας στα φαινόμενα διαφθοράς. Κι αυτό μάλιστα όταν όλοι ξέρουν πως αν η Ζίμενς, ο ευρωπαϊκός μας προμηθευτής, πέρα από ιατρικά μηχανήματα προμήθευε γιατρούς και νοσοκόμους όχι μόνο θα καλύπτονταν τα χιλιάδες κενά αλλά θα φτιάχνονταν και νέα σύγχρονα οργανογράμματα, με επιπλέον οργανικές θέσεις... Η κυβέρνηση παρόλα αυτά ετοιμάζεται να κλείσει νοσοκομεία και κέντρα υγείας μέσω των συγχωνεύσεων, με απώτερο σκοπό να μειωθούν οι δαπάνες κατά ένα τρίτο όπως προβλέπεται στο τρίτο Μνημόνιο, οδηγώντας το επίπεδο της δημόσια υγείας σε προ-ΕΣΥ εποχές.

Κοινή συνισταμένη όλων των παραπάνω είναι ότι η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου επιδιώκει να αναιρέσει όλη την κοινωνική πρόοδο που συντελέστηκε τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, προκειμένου να εφαρμόσει την πολιτική του Μνημονίου. Υλοποιεί μάλιστα την κοινωνική οπισθοδρόμηση ωθώντας τους εργαζόμενους σε έναν γενικευμένο αλληλοσπαραγμό όπου ο άνεργος θα επιτίθεται στον δάσκαλο και ο ασθενής στον οδηγό του λεωφορείου, με απώτερο ζητούμενο να θωρακιστεί η πολιτική τους. Η στοχοποίηση των δημοσίων υπαλλήλων επομένως δεν είναι τυχαία. Η καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους όπως επιδιώκει η κυβέρνηση δεν πρόκειται να εξυγιάνει τα δημόσια οικονομικά γιατί, απλώς, αλλού βρίσκονται οι αιτίες των ελλειμμάτων. Το μόνο που θα σημάνει μια ήττα των δημοσίων υπαλλήλων στον αγώνα τους να υπερασπίσουν τον δωρεάν και κοινωφελή χαρακτήρα των δημόσιων υπηρεσιών και των δικών τους δικαιωμάτων θα είναι νέα ώθηση στην κυβέρνηση για να βάλει το μαχαίρι ακόμη πιο βαθιά, καταργώντας για παράδειγμα δια νόμου το δικαίωμα στην απεργία, κατά το γερμανικό πρότυπο το οποίο χαρακτηρίζει «αχτίδα φωτός» ο Economist, τις συντάξεις και τις συλλογικές συμβάσεις! Αυτό είναι το σχέδιο τους, στην πλήρη του εφαρμογή.

Πρόκειται μάλιστα για μια πολιτική που με τον ίδιο κανιβαλικό τρόπο εφαρμόζεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του ανεπτυγμένου κόσμου. «Σε όλη τη χώρα, κυβερνήτες και δήμαρχοι παλεύοντας με τις μειώσεις του προϋπολογισμού κατηγορούν τα συνδικάτα του δημόσιου τομέα για τα προβλήματα», ανέφερε σχετικό άρθρο του New Yorker με τίτλο State of the unions, πριν λίγες μέρες, βεβαιώνοντας έτσι πως το πρόβλημα δεν είναι ελληνικό. Οι ρίζες του αντίθετα βρίσκονται στα δισεκατομμύρια που ξόδεψαν οι κυβερνήσεις όλων των χωρών για να σώσουν τις τράπεζες, την προηγούμενη διετία. Αυτό τον λογαριασμό επιχειρούν τώρα να μεταβιβάσουν στην κοινωνία. Και για να συγκαλυφθεί το έγκλημα που συντελείται ο Πάγκαλος (αφού διόρισε την κόρη του στο δημόσιο όσες περισσότερες φορές μπορούσε) αποκαλεί τους δημόσιους υπάλληλους «κοπρίτες», ο πρώην κυβερνήτης της Μινεσότα «εκμεταλλευτές» κατά το New Yorker, και ο Economist θυμάται τον Γουίλιαμ Κόμπετ που τους αποκαλούσε «φορο-φαγάδες»!

Τέλος, οργή και γέλια προκαλεί ταυτόχρονα το γεγονός ότι τα «πρώτα βιολιά» στην επίθεση κατά των δημοσίων υπαλλήλων είναι δημόσια πρόσωπα που αμείβονται συστηματικά από το

δημόσιο! Καθηγητές πανεπιστημίων, εκλεγμένοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι που έχουν αναγάγει σε τέχνη να απομυζούν τις δημόσιες μισθοδοσίες, με μια επινοητικότητα που θα τη ζήλευε ο νους του απλού ανθρώπου και συναγωνίζεται μόνο την αυθάδεια και την ικανότητα τους να επιβιώνουν παρέχοντας συμβουλές, έχουν αναγορευτεί σε κατ' επάγγελμα υβριστές των δημοσίων υπαλλήλων και υμνητές της ανταποδοτικότητας – αρκεί φυσικά να μην αφορά τα δικά τους έσοδα.

ΥΓ. Προς αποφυγή παρεξηγήσεων υπογραμμίζεται ότι ο γράφων, με εξαίρεση την έκτακτη αμοιβή που αντιστοιχεί σε μερικές δεκάδες διδακτικές ώρες, ουδέποτε συμπεριλήφθη σε καταστάσεις μισθοδοσίας του ελληνικού δημοσίου.

Αυτή η καταχώριση έγινε στις 21/01/2011 στο 00:12 υπό [2011](#), [Οικονομία](#). Με ετικέτα: [ρεπό](#), [συνδικάτα](#), [όριο ηλικίας συνταξιοδότησης](#), [απόλυση δημοσίων υπαλλήλων](#), [απεργία](#), [δημόσια παιδεία](#), [δημόσιες συγκοινωνίες](#), [δημόσιοι υπάλληλοι](#), [ελλείψεις σε σχολεία](#), [κοπρίτες](#). Μπορείτε να παρακολουθήσετε τα όποια σχόλια σε αυτό το άρθρο μέσω [RSS 2.0](#) ροή. Μπορείτε [αφήστε σχόλιο](#), ή [trackback](#) από τον δικό σας ιστότοπο.

[Like](#)

Be the first to like this post.

Ένα Σχόλιο to “Είμαστε όλοι δημόσιοι υπάλληλοι! (Επίκαιρα, 20-26/1/11)”

1. [Οι δικοί μας κοπρίτες... | Σχολιαστές Χωρίς Σύνορα](#) είπε

[21/01/2011 στο 16:28](#)

[...] δευτερη από το site του οικονομολόγου και δημοσιογράφου Λεωνίδα Βατικιώτη. Στις παράλογες εποχές που ζούμε και οι δύο συγγραφείς [...]

[Συνδεθείτε για να απαντήσετε](#)

Γράψτε ένα σχόλιο

Για να σχολιάσετε πρέπει να [συνδεθείτε](#).